

ПРЕДГОВОР

към

"Изыди сатана", Откровения в заявлениях

от

Стефан Маринов

(Първата част от предговора е писана до март 1974 г.)

В тази книга е събрана неголяма част от заявленията и писмата, изпращани от мен през последните четири години. (1). Тук са дадени само заявленията, свързани с моята работа по установяване на абсолютността на пространството и времето. За читателя би било интересно да се запознае със заявленческата кореспонденция, предшествуваша попадането ми в затвора през 1966 година, обаче тя бе изцяло конфискувана при обиските вкъщи и в работата ми през 1964 - 1966 г.

Четейки тези заявления не само психиатърът, но и обикновения човек, веднага ще разбере, че само тежко болен параноик може така упорито години наред да удря с голи ръце в стената. Не зная, параноик ли съм или прекален оптимист (което според една моя близка приятелка е едно и също), но, въпреки всички потвърдени от живота факти, аз съм дълбоко убеден, че стената на азиатския идиотизъм може да се пробие, че тя само ни изглежда непреодолима. Мирът е възможен, свободата и братството са възможни, прекратяването на отравянето на природата е възможно и това може да се постигне не в някакво далечно бъдеще, а в близките години на нашия бързопроменящ се живот. Трябва само да се бие в стената със собственото юмруче и нито за миг да не се отчайваш, когато, като вдигнеш глава видиш, че стената се издига до небето.

Тук искам да кажа няколко думи за научната ми работа.

Още преди постъпването ми в университета (1948 г.) се запознах с един много добър човек Никола Крунев. Той измисляше вечни двигатели. Никола Крунев, който тогава вече бе прехвърлил седемдесетте, беше ярко изразен параноик. Той не само че нямаше пенсия, но дори и купони за хляб не му даваха, тъй като цял живот беше мислил само за своите „перпетуум мобиле" и за да не се откъсва от тази своя непрекъсната дейност, свързана с голямо умствено напрежение, никога през живота си не беше работил на постоянна работа, нямаше нито семейство, нито собственост и с монашеска преданост и обреченост бе носил и носеше своя кръст на перпетуум-мобилист. Но този съвсем самотен, нещастен, беден и жалък човек беше толкова добър, че тази доброта озаряваше неговите простички и детински проекти с някаква особена, бих казал божествена светлина.

Мен, седемнадесетгодишният, дотолкова ме увлякоха неговите наивни машинарии, че сам отидох при Трайчо Костов (тогавашния зам.-председател на Министерския съвет и

приятел на родителите ми), за да му разкажа за тях и да помоля за материална помощ за експериментиране. Разбира се субсидии не получих, но по-късно като студент-физик в Чехословакия аз дълго мъдрувах над загадките, които се криеха в изобретенията на Крунев. Някои бяха пална безсмислица, но над едно от тях дълго мислих. Това бе ефектът от ударите върху едно голямо тяло на много на брой малки тела, непосредствено едно след друго. Тук наистина се криеше някаква странна загадка.

След като се завърнах от Чехословакия аз вях напълно погълнат от бурния развой на събитията (тогава през 1951 г. избухна Корейската война) и светът стоеше пред дилемата: превантивен удар от страна на Америка или превантивен удар от страна на Съветския съюз, и аз постъпих като доброволец във Военно-морското училище за да се подготвя да дам своя принос за бъдещото унищожаване на американския средиземноморски флот и на гръцко-турските пробити корита.

Времето беше напрегнато - ние се готвехме по съкратен, ускорен курс и за двете години, прекарани в училището, не помня поне веднъж да сме се наспали. Физиката беше захвърлена, а заедно с нея и Круневия многократен удар в голямото тяло на много на брой малки тела, при които според фиксидеята му озарена от неговото добро и детинско лице трябваше да се получи допълнителна енергия.

След това дойде Хрущовото разведряване. Плавах с търговски кораби, посещавах пристанища и градове на Европа, Африка, Азия и едва през 1962 г., когато вече работех в Института по физика при Българската академия на науките, се върнах към вечния двигател. Това стана-под влияние на нашумелия тогава „апарат на Дийн“. Забелязах, че между апарата на Дийн и Круневия удар на телата има нещо общо, а именно, че и двете явления се отнасят към механиката на силно ускорените системи. Започнах по-упорито да анализирам явленията в силно ускорените системи, писах уравненията на Лагранж със суперускорения (трети производни на пътя по времето), но скоро разбрах, че този проблем не може да се реши на книга. Трябваше да се правят опити. Такъв опит направих на два пъти полулегално, но апаратите бяха много несъвършени) перпетууммобилистите винаги казват така!) - и дефинитивен отговор не успях да получа. (1)

(1) През 1976 г. реализирах трети вариант на Круневия експеримент, който по-късно нарекох "small but many beat one big" experiment т.е. експеримент „малки, но много на брой тела удрят едно голямо“. Кратко описание на експеримента и снимка на апарата са публикувани в предговора към моя петтомен курс по теоретична физика CLASSICAL PHYSICS, "East-West", Graz, 1981, (Бележка 1982 г.)

Стараейки се да си изясня действието на Круневия апарат на базата на съвременната

теоретична физика, успях да вникна в нейната същност и установих, че там много неща са „твърде неблагоприятни“. Неблагополучие имаше и в квантовата физика и в класическата. За да разбера в какво се състоят нередностите и за да си изясня същността на физическите понятия и закони, реших да напиша свой Курс по теоретична физика. В какво се състои бедата на квантовата физика не можах да разбера (2), но по въпросите на физиката на големите скорости бързо напипах слабите места и разбрах, че пространството и времето са абсолютни и теорията на Айнщайн е нелепост.

(2) Това и досега не съм разбрал. (Бележка 1982 г.)

Тетрадките от тези години бяха конфискувани в работата ми по време на обиските. Като ме освободиха, през 1967 г. отидох при следователя в Централния затвор, за да го помоля да ми върнат поне ръкописите по физика. Той каза, че цялата ми конфискувана литература и от работата, и от дома ми е изгорена. „Съгласете се - каза ми следователят - ако ние пазехме всичко, което вземаме, за хората, място нямаше да остане. Доводът ми се стори уместен и аз се съгласих. (3)

(3) Спомням си, че по време на този разговор, следователят ми каза и следното: „Все пак ще се съ согласиш, че аз се държах добре с теб, нали? Няма да забравиш това, че аз се държах добре с теб, нали? Няма да забравиш това, ако някога нещо се случи?“

Мили мой следователю,

Не съм забравил, не съм забравил, мръсно. Ако нещо се промени в България и ти попаднеш там, където навикваше другите, то викай, крещи, търси ме, ще се постарая да те измъкна. Как ще те оставя, миличък в беда! (Бележка 1982 г.)

В началото на 60-те години, когато се пропукваха идеологическите основи на сталинизма, а призракът на войната все по-страшно надвисваше над света, аз започнах да издавам вестник „Ядец!“. Разпространих двадесет-тридесет екземпляра сред познати и непознати. След това в Съюза нарекох тази дейност „самиздат“. По-късно, по време на заседанията на Световния конгрес на студентите разпространих сред делегатите на няколко езика и моята „Декларация за излизане от мръсната игра“, където оповестявах, че ще взема оръжие в ръка само по свое собствено желание, но никога не по заповед. Предлагам да се извърши разоръжаване „отдолу“ по най-елементарен и прост начин: Иван от едната страна на желязната завеса и Джон от другата, да изпратят заявление

в ООН, че и двамата едновременно няма да се подчинят на повиквателната заповед, когато ги призват в армията, а ООН да ги вземе под закрила от преследванията на съответните власти. Отначало само ме извикаха в Съдебната палата и разговаряха с мен като със заблудила се овца. По-късно научих, че зад завесите е имало скрити психиатри (като Полоний от трагедията „Хамлет“ на известния английски драматург), които са следили неколкочасовия „разговор“, но тогава не ме прибраха.

През 1966 г., обаче ме затвориха, измъчваха ме с безкрайни разпити, заплашваха ме, че за дезертьорство от редовете на българската армия ще ме осъдят на доживотен затвор („Ако беше по време на война бих ти теглил куршума, заплашваше ме следователят, но благодари се, че в мирно време законът не ми дава право на това“), а след това ме прехвърлиха в психиатрията. В болницата като че ли избиваха от мозъка ми: първо, пацифизма, второ, перпетуум мобилето и трето, абсолютното пространство на Нютон, макар че какво точно искаха да избият никой ясно не ми обясни, а само ме убеждаваха, че лекарството само ще намери онези мисли, които са лоши, за да ги махне от главата ми и да ме направи нормален строител на основите на социализма. Но лекарите нещо сбъркаха лекарството (4), защото точно тези мисли, които те като че ли искаха да избият, се затвърдяваха, а онези, които искаха да затвърдят, се изпаряваха.

(4) А може би причината беше в това, че ме лекуваха с френския препарат Мажептил, а тези гадни капиталисти винаги представят стоките си не за такива, каквито са, за да обират наивните купувачи. Така например експериментално беше доказано, че таблетките на фирмата „Байер“ за отслабване, водят напротив до напъ-лняване, ако едновременно с тях добре си замезваш и попийваш.

След продължителни размишления между белите стени и неистовите викове на истинските луди. Абсолютното пространство така се изясни в главата ми, че не с лекарство, а и с брадва вече беше трудно да се избие от там. Що се отнася до перпетуум мобилето ас си останах потънал в съмнения, но двама „луди“ от следственото отделение, където бях затворен, веднага възторжено възприеха моите идеи и започнаха неудържимо да доказват на докторите, че вечният двигател е възможен, тъй като номерата с втреченото гледане в една точка и ловът на гущери по бялата стена не даваха желаните резултати. За избиването на пацифизма ми също не можеше да става и дума - бях твърдо убеден, че анти-пацифисти могат да бъдат само изверги, кретени, шизофреници и напласени овце и овни, които все още мислят, че да се пържиш в атомния пъкъл е по-приятно, отколкото да поблъскаш година-две в затвора. След три процеса, които бяха истински фарс, тъй като лекарите (председател на лекарската комисия беше акад. Узунов) отначало доказваха, че съм параноик, а след това, че параноята е успешно излекувана (5), ме освободиха от болницата и ме възстановиха на работа.

(5) Макар, че във всички учебници по психиатрия е написано, че параноията е неизлечима. Така напр. проф. Д. Крайст от Корнелския университет, е доказал, че при 90% от анализирани от него 157 двойки, подбудител към съпружеска невярност е била параноидалната мания; стремежът към заемане на първо място (в спорта, науката, политиката) и жаждата за обогатяване според него е 100% параноидална (paranoia idiotica според неговата номенклатура). Този учен смята, че нормалният човек не страда от всичките тези мании, но броят на нормалните хора е извънредно малък, а броят на излекуваните практически е равен на нула.

Аз продължих да работя по моя Курс, но след изгарянето на тетрадките по квантова физика се ограничих само с класическата, тъй като ми беше трудно да възстановя моите „изгорели“ идеи. Вероятно те са били доста мъгляви и предвзети, тъй като ако по-късно не можеш да си спомниш нещо, това означава, че то не е завладявало нито сърцето ти, нито ума. Затова спомняйки си сега за изгорелите ръкописи, винаги мислено благодаря на следователя. Той ми помогна да се концентрирам само върху проблемите за пространството и времето и все пак да успея да направя нещо за човечеството. Ако, при моите ограничени интелектуални възможности и при тежките условия на живот, трябваше да се заровя в цялата физика, може би щях да се забъркам като пиле в кълчища и нищо нямаше да направя. И тука си спомням старобългарската мъдрост: „Не всеки, който ти сече на главата, ти прави зло“. (6)

(6) Ако Хегел знаеше тази поговорка, той би построил на нея петия закон от диалектиката, а Маркс след това е един замах би поставил вятърничавата идеалистическа глава на материалистически крака.

Не бях почнал да пиша Статистическата физика и до затварянето ми в психиатрията, а тъй като тя трябваше да следва квантовата физика, от десетте запланувани тома, аз продължавах да пиша само първите пет, които влязоха в CLASSICAL PHYSICS. Повтарям, че през 1962 г. седнах да пиша моя Курс за да покажа, че не може да се съди за перпетуум мобилето въз основа на съществуващата физическа логика. Аз наистина съумях да изведа цялата класическа физика от един единствен закон за запазване на енергията и от аксиоматичните дефиниции за вида на потенциалната енергия на две точкоподобни маси. Други никакви аксиоматични хипотези не съм направил в моята книга, в което можете да се убедите, като отворите томовете.

Провокационното новаторство на моята книга обаче е в това, че съумях да докажа, че абсолютното пространство на Нютон съществува реално и че догмата на Айнщайн, на която повярва цялата съвременна физика, не отговаря на действителността. Когато работех над книгата, аз нахвърлих няколко статии, в които излагах абсолютистките ми концепции, но те не бяха приети от нито едно списание. Тогава започнах да измислям експерименти, с които можеше да докажа пространствено-временната абсолютност. Две от моите предложения бяха публикувани в списание PHYSICS LETTERS, обаче, в първия експеримент за напречния ефект на Доплер допуснах грешка в предсказването на ефекта и, както обясних в следващата статия, предлаганият експеримент не можеше да стане решителен. Вторият експеримент (публикуван две години по-късно, през 1972 г.) с така наречените „антиподни часовници“ даваше само идеята, но не и практическия път за осъществяването ѝ, тъй като би довел до аниhilация на абсолютния ефект, ако връзката между атомните часовници се осъществяваше с изпращането на електромагнитни сигнали. (7)

(7) Интересно е да се отбележи, че проф. Тор от Университета в Ута получил от д-р Розендал (NASA, Washington, D.C.) 150 000 долара за извършване на експеримента с антиподните часовници. На същия този д-р Розендал аз обяснявах в продължение на два часа през 1978 г. как може да се измери абсолютната скорост на земята с десетократно по-малка сума. (Забележка 1982 г.)

След като анализирах всички извършени високоскоростни експерименти и измислих нови, винаги получавах аниhilация на абсолютните ефекти. И се натрапваше изводът, че абсолютното пространство може и да съществува, но природата е създадена така, че то по никакъв начин не може да се пипне. Привържениците на подобна концепция са много (да споменем например не умеещия никога да се изказва както трябва Тяпкин) - такива хора наричам относителни абсолютисти, а Айнщайн и неговите последователи наричам абсолютни релативисти, тъй като те твърдят, че абсолютността на пространството и времето не само не може експериментално да се установи, но тя и въобще не съществува. Себе си аз наричам абсолютен абсолютист, защото твърдя, че абсолютното пространство съществува и то може да се установи експериментално. И аз започнах да се подготвям за експеримента, който би показал на хората, че истината е моя страна.

Веднъж ми попадна статия на Хенри Дарт, чиновник от Банката за търговски строежи в Ню Орлеан, публикувана в списание SPECTROSCOPY LETTERS през 1971 г. Като четеш човек тази и други негови статии в същото списание, чувства, че са написани от повърхностно запознато с физиката перо (имаше направо казано ученически грешки). Не зная защо, но си го представих като старче, което след досадната работа в банката, сяда да четеш някакъв останал му от студентските години учебник по физика (моят Крунев имаше един-единствен пожълтял учебник по физика за средните училища, издаден през 1908 г. в София), от където след дву-тричачово четене за собствено удоволствие най-после отива да спи в приповдигнато и приятно настроение, убеден, че най-великите умове на човечеството не могат правилно да разберат такива прости неща, каквито той, обикновеното чиновниче от Ню Орлеанската банка, толкова ясно разбира. (8). Независимо от този напълно подсъзнателно измислен образ на стареца, експериментът предлаган от Дарт, започна да ме гложди. Писах му писмо, но отговор не получих. (9)

(8) Има нещо съдбовно в това, че идеите, довели до двата най-значителни експеримента в историята на физиката - за опровергаване на закона за запазване на енергията и за опровергаване на принципа на относителността - съм заимствал от дилетанти. Първият дилетант, Крунев, беше най-типичен параноик. Що се отнася до параноята на втория дилетант, Дарт, за нея не мога да съдя. (А аз нима не съм параноик?) Искам да добавя, че над идеята на Дарт, което по-късно установих, все пак са размишлявали двама учени. А над приумиците на Крунев? (Бележка 1982 г.)

(9) Дарт ми писа някъде през 1976 г. Оказа се, че той не е „чиновниче“, а адвокат и както се виждаше от бланката на писмото му, доста солиден. Макар, че ако по външния вид не може да се съди за човек, то може ли да го познаеш по бланката на писмата му. (Бележка 1982 г.)

Неговият проект, наречен от мен експеримент „със скачените спусъци“, ме измъчваше може би месец. Установих, че ако спусъците са независими (както приема Дарт), то отново (въпреки изводите на Дарт) се получава аниhilация на абсолютния ефект. Но ако те представляват две зъбчати колела, поставени на обща ос, то ефектът, т.е. абсолютната скорост на Земята, може да се наблюдава. Практическата реализация на доста дългата ос е невъзможна (10), тъй като опитът със скачените спусъци е аналогичен на опита на Физо, с помощта на който той е измерил скоростта на светлината, вземайки за база дължина 8 км. Но аз си спомних, че Фуко е измерил

скоростта на светлината с въртящо се огледало при база само 4 м и изведнъж ми проблесна -изходът бе намерен: в главата ми се роди експериментът „със скачените огледала“.

(10) Моят брюкселски опит през 1979 г. показва, че експериментът със скачените спусъци във вид на ос с две зъбчати колела е много лесно осъществим, ако се проведе като диференциален. Отчет за този опит е публикуван в списание SPECULATIONS IN SCIENCE AND TECHNOLOGY в 1980 г. (Забележка 1982 г.)

По същото време ми се случи да седнем на чашка с мой бивш съкурсник от Морското училище, който вече беше станал капитан втори ранг. И той случайно ми разказа как преди два месеца по погрешка била докарана в София ос от стар торпеден катер. Хвърлих се да прегръщам и него, и пагоните му. Казвам: Разгеле! Помогни ми!

И работата беше уредена за два дни, тъй като приятелят си е приятел, а ведомството, получило оста, бе щастливо да се избави от нея, като я прехвърли в научно учреждение и по този начин потули неприятната история с изпращането на парче желязо, дълго 7 м. от Варна в София. (Както често обичаше да повтаря едно чиновниче, което като обикновен плановик в някакво скапано заводче, си построило най-разкошна вила с гараж за шестметрова кола; „Глупакът хули гръмко бюрократа, а умният тихо го благославя“). Колега от Института, който отиваше в командировка в чужбина ми зае два лазера, а шест цилиндрични и четири полупрозрачни огледала взех от оптическата работилница, където шефът беше мой адаш, с когото дълги години се го шавахме взаимно с най-новите вносни вицове.

Честно да си каже, често направо крадях от лабораториите необходимите ми вещи, като разбира се, винаги помнех поучителния анекдот: Два лъва (както е известно Софийската зоологическа градина се намира недалеч от Академията на науките) прокопали проход под клетката и преоблечени като товарачи на научна апаратура, често наминавали в Академията да проверят как вървят изследванията. Но веднъж - шум, врява, викове, идва милиция и арестува единия от лъвовете. Оказва се, че бил изял машинописката. „Глупак, такъв - казва му другият, когато го водят с белезници. - Аз изядох двама старши и трима младши научни сътрудници и никой нищо не разбра (11).

(11)Тук искам да направя паралела „Изток-Запад. Когато живеех във Вашингтон, ми беше необходимо срочно да направя някакъв чертеж. Отнесох го в бюрото за чертане на Джордж-Вашигтонския университет, като им казах, че съм от Физикъл Инститют. Чертежът беше направен качествено и в срок и аз, щастлив, се разписах с цялото си име

на предложената ми квитанция. След половин година поисках да постъпя като докторант в същия Физикъл Инститют. Един от професорите, който поддържаше моята кандидатура, ме извика на разговор и след половинчасово най-приятно събеседване сложи на масата фотокопие от същата квитанция: „А вярно ли е мистър магистър, че това е Вашият подпис?"

Мръсни американци - казах си тогава. - Почакайте малко! Ще ви построим социализма и ще ви покажем тогава какво значи ленински контрол и отчетност на произведените продукти. (Забележка 1982 г.)

Цялата инсталация монтирах за два месеца, а извършвах измерванията един месец. Още в края на юли 1973. ми стана ясно, че първият експеримент в историята на физиката, с помощта на който в лабораторни условия се измерваше абсолютната скорост на Земята, е осъществен. Опитът беше неубедителен заради нищожната точност, тъй като флукуациите бяха много големи. Обаче този експеримент, чрез който се установяваше най-фината, но много важна част от строежа на вселената, имаща огромно гносеологическо и философско значение, бе извършен и показваше, че при по-добро изпълнение ще може да убеди всеки скептик.

Като извършвах моите експерименти (в Института по физика при БАН и във Физическия факултет при Софийския университет, където дълги години бях хоноруван асистент) аз се стараех да бъда колкото се може по-далеч от очите на директорите и администрацията. Това не беше трудно в нашето царство-държава, където директорите с години не влизаха в лабораториите и въобще не знаеха, какво се върши в института (пък и като правило малко нещо се твореше). От друга страна заради моите остри писма, които придобиваха понякога естеството на психологическа канонада, те се плашеха и се стараеха да избягват всякакви контакти с мен. Така си извоювах такава независимост, каквато нямаше никой друг служител в Академията. Един път на общо събрание във Физическия институт се обсъждаше въпросът за лошата дисциплина. Директорът, партийният, профсекретарят и прочие заплашваха, заканваха се с юмрук, крещяха, умоляваха. Тогава стана един от научните сътрудници и каза: „Ако ние закъснеем с пет минути за работа или излезем с пет минути по-рано, се смята че е голямо провинение - окачват се заповеди, нанасят се забележки в личните досиета. А ето Стефан Маринов може да си ходи да си кара ски (12), когато му скимне. През слънчевите дни на март, той винаги е на „Стената" - кой ли само не го е виждал, и никой нито гък. (Струва ми се, че имаше тихичка реплика от задните места: „А кой го е видял?"). Той се занимава с каквото си поиска, неговата проблематика не влиза в никакви планове, и пак никой нито гък. Питам защо?" Получи се неловко мълчание и директорът, като въртеше глава от ляво надясно и от дясно наляво, бавно се понадигна: „За Маринов не можем да говорим - това е по-особен случай". (13)

(12) Моят рекорд беше 17-дневното отлъчване от работа (разбира се през март) на олимпийския лагер в Белмекен като преводач на полските бегачи.

(13) Събрания не посещавах. За последните десет години не съм присъствувал на нито едно събрание и не съм вземал участие в нито една манифестация, макар че за празниците на черната дъска винаги се окачваха такива съобщения:

Парт. и проф-организацията канят служителите от Института да вземат участие в тържествената първомайска манифестация. Сборен пункт: там и там. Час: еди-кой си (обикновено три часа преди началото на манифестацията). Присъствието на всички служители от Института е задължително.

Неявилите се ще бъдат наказани.

На черната дъска обикновено се подчертаваше думата „задължително“. Думата „каним“ в случая подчертах аз. И всички служители минаваха чинно покрай черната дъска, която им плюеше в лицето, и никой не вдигаше ръка, за да се изтрие.

На 8-ми август 1973 г. изпратих моята Декларация на Международния астрономически съюз, в която оповестявах на света за извършения от мен експеримент за измерване на абсолютната скорост на Земята. В декларацията издигах високо глас в защита на свободомислието и свободата на творчеството в страните на Изтока. Тази декларация попаднала в ръцете на добри хора, като д-р К. Рудницки от Краковската Астрономическа обсерватория, който препратил моето стихотворение на полски, посветено на 500-годишнината на Коперник на астрономическото списание „Урания“, а там го препратили на списание „Култура“, но доколкото ми е известно, не е било отпечатано. (16)

(16) След второто ми затваряне в психиатрията през 1974 г. д-р Рудницки на два пъти ме посещава в София. (Бележка 1982 г.)

Декларацията попаднала и в ръцете на зли хора, защото в разговор със служител от КДС през февруари 1974 г. той ми намекна за нея. През есента ме дисквалифицираха като физик и ме назначиха за преводач, а през януари 1974 г. в резултат на моите гладни стачки ме уволниха и пенсионираха като неизлечим параноик.
